

Petri György

(1943 – 2000)

KÍVÜL

Jönnek (nü, mi az hogy jönnek?
előkúsznak a repedésekből,
a tavaszi nagytakarításkor megfordított,
kiprakterolt matracokból)
a tenyérynyalók, a tényárnyalók.
A „nem egészen úgy volt”, meg a
„dehogynem, még úgyabban volt”
íródeákjai. Felhallik szobámba
darutollaik szapora percegése.

Hát igen. Pitvaronca ennek a Pitvarnak sem leszek.
Pedig lehettem volna az előzőnek is.
Ismertem az észjárásukat, a modorukat.
Nyelvhasználatuk *nüancairól*
órákat adhattam, „intenzív tanfolyamot”
tarthattam volna. (Mellesleg:
kizárólag nüancaiban élt ez a nemtelenzet:
a szókincs *numerus claususa*
(zárt szám) folytán az előfordulási
gyakoriság volt az egyetlen üzenethordozó.
Olykor egyes szavak tisztázatlan
körülmények közötti eltűnése
valóságos pánikhullámot kelthetett
volna bennem
– ha képes volnék egyáltalán megijedni.)

Visszatérve: lehettem volna.
Az egész etikettet gyerekjáték
lett volna elsajátítanom. Dehát
a gyerekkorból már gyerekkoromban kinőttem,
és különben sem *játszani születtem*.
Mondhatjátok, hogy kívülálló vagyok.
Bystander – mégha nem is éppen *innocent*.

Ovidius a *Tomaji*-ban. Ül a søre mellett,
olvas, körmöl, elmélkedik, bambul.
Három napot tölt egy négyszemélyes
vacsora kiötlésével;
rendszeresen elemzi a kül- és belpolitikai helyzetet
– a feleségével, törökülésben, otthon az ágyon.
Ágyjelenet. Néha nyakkendőöt köt, mielőtt vécére megy.
Igazatok van. De ez egy *megteremtett KÍVÜL*.
Csendet kellett teremtenem. Némi nyugalmat,
meleget, még mielőtt testem kihűl.
És ezt *magyarázatként* mondom,
semmiképp sem mentségemül.
Arra nem szorulok.
Egészen máshol szorul a hurok.